

mig. Det er meget behageligt at se det ærede Medlem smile, men man kan altid sige sig selv, at naar det ærede Medlem smiler over til en, begynder han at trække Kniven ud af Ærmet, og det gjorde han ogsaa overfor mig i Gaar. Han sagde, at jeg var en varm Tilhænger af Kanalen ved Hvide Sande. Men, om Forladelse, den Kniv, der blev slynget ud mod mig, ramte ikke. Jeg blev noget nervøs, da jeg hørte det ærede Medlem, men Kniven ramte ikke, jeg kunde blot mærke, den suste forbi. Maaske det ærede Medlem havde ønsket, at den vilde have ramt lidt længere til venstre. Han vilde maaske have, at det skulde gaa som Manden, der langede ud efter sin Hund og saa ramte sin Svigermoder. Jeg tog ingen Skade af Kniven, og jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad han kan finde i Rigsdagstidenden, hvordan jeg har udtalt mig om Hvide Sande, den Gang Forslaget kom frem. Jeg sagde den Gang: Jeg anbefaler ikke dette Forslag, men jeg gaar nødtvungen med, mulig kan dette Projekt senere ændres, dersom det viser sig, at det ikke er formaalstjenligt. Dette staar i Rigsdagstidenden. Jeg sagde udtrykkelig, at jeg holdt paa Skodbjerg, men jeg bøjede mig, nu da Spørgsmaalet ikke var: Hvide Sande eller Skodbjerg, men: Hvide Sande eller ingenting. Det var al den „varme Tilslutning“, jeg gav Hvide Sande. Jeg kunde se, at vi den Gang stod saaledes, at enten blev Sagen henlagt igen, og hvem kunde saa vide, naar Lovgivningsmagten atter vilde tage den op, eller ogsaa maatte man gaa ind paa Gennemskæringen ved Hvide Sande, derfor gik jeg med dertil, men jeg har aldrig været nogen varm Tilhænger deraf, tværtimod har jeg altid holdt paa Skodbjerg.

Saa kom vi videre, og lad os nu se paa, om det Forsøg er lykkedes, der her er Tale om. Under Finanslovens anden Behandling udtalte jeg mig, og jeg sagde, at man kunde baade sige Ja og Nej dertil, og det holder jeg paa endnu. Man kan sige, at Forsøget er lykkedes, for saa vidt som man har faaet Klarhed over, at Udløbet kan holde sig uden Tilsanding, det har i alt Fald vist sig hidtil, og dernæst, for saa vidt som Afvandingen nu kan foregaa hurtig. Ja, det kan maaske siges, at den foregaar hurtigere, end ønskeligt er. Jeg glemte en Ting før, og det er, at det Kompromis, der blev truffet mellem de 3 Mænd og Ministeren, ikke alene gik ud paa, at Hvide Sande skulde gennemgraves og Udløbet være der, men ogsaa paa, at

Nymindegab som Udløb samtidig skulde holdes aabent. Det var vistnok det usleste, der kunde have været lavet. Det have vi dog faaet Klarhed over, at netop to Udløb er det værste, for det har vist sig, at under almindelige Forhold kan Nymindegab ingen Afvanding skaffe, for det er tilsandedt og vil holde sig tilsandedt. Det kan ikke holde sig aabent, fordi Veststrømmen gaar ned ved Hvide Sande, og den er for stærk. Men der er noget, det har vist at kunne gøre: det har under Stormforhold som de to, vi havde i November og den 25. Februar i Fjor, vist sig, at Nymindegab kan gøre Skade, og det saa det forslaar noget. Det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) siger, og flere hælde til den Anskuelse, at Nymindegab er ganske uskyldigt, for det er tillukket. Jeg tænker dog, at ærede Medlemmer kende saa meget til Vandforhold, at de vide, at naar Vandet staar adskillige Fod over Flaksandet og Vinden er paa, Stormen stærk, saa den ene Bølge følger den anden, kan der føres Vandmasser ind over et saadant Flaksand. Det vil vist ikke mange bestride. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Varde i, at intet Menneske kan angive procentvis, hvor meget eller hvor lidt Vand Hvide Sande eller Nymindegab har kastet ind ved disse Stormfloder, men at hævde, at Nymindegab skulde være mindre skyldigt end det andet, er meningsløst.

Det var ikke os, der lavede det omtalte Kompromis, det var Sydpartiet, der lavede det sammen med Ministeren for at holde Spørgsmaalet om Nymindegab aabent. Det viste sig uheldigt, men de have der et Ansvar. (S. Sørensen: Hvor staar det?). Jeg tror dog ikke, det ærede Medlem vil forsøge at bestride dette. (S. Sørensen: Jo!). Naa. Ud fra disse Betragtninger kan man ganske vist sige, at Hvide Sande Udløbet for den væsentlige Del er mislykket, at det Forsøg, der skulde gøres, er mislykket, og at de Oplysninger, man skulde have, ere forfejlede, idet man, saalænge de to Løb bibeholdes, ikke faar den rigtige Klarhed over, hvordan det egentlige Forhold er ved Hvide Sande.

Nu staa vi, som sagt, overfor Afgørelsen af Forhold, som vi alle maa erkende ere meget vanskelige og — jeg kan godt bruge det Udtryk — farlige for Egnen. Det er rigtigt, hvad der er sagt af flere, at ikke faa have lidt stor Skade, og man ved aldrig, hvor hurtigt dette kan gentage sig. Rigsdagen skylder disse Folk at tage sig af Sagen saa snart som muligt, for at saadanne Kalamiteter som de, der